

Lea Ahmed Jussilainen

Växjögatan 34
Fp-gravyr 360 × 480 mm

Lea Ahmed Jussilainen är född 1955 i London, uppvuxen i Helsingborg, och numera bosatt i Stockholm.

Studier vid Konstfackskolan i Stockholm 1973–77.

Separatutställningar i bl. a. Grafiska Sällskapet, Stockholm 1985 och 1993, Rådhuset, Örn-sköldsvik 1986, Galleri Moment, Ängelholm 1989, Galleri Lucifer,

Foto: Ola Backström

Skövde 1989 och 1994, Galleri Hörnan, Falun 1992, Eksjö museum 1992, Galleri S, Östersund 1993, Stadsgalleriet, Halmstad 1994, Rådhusgalleriet, Kungälv 1995, Galleri Sigma, Växjö 1998, Galleri H, Stockholm 1999, Konstnärsföreningen, Västerås 2000.

Samlingsutställningar i Sverige bl. a. Grafiktriennialerna 1977, 1980 och 1989, samt utomlands i Frankrike 1984, Japan 1986, England 1988, Estland 1992 och 1995, Sydafrika 1996, Danmark och Kuba 1997, USA 2000.

Representerad i bl. a. Nationalmuseum, Moderna Museet, konstmuseerna i Göteborg, Norrköping och Västerås, Gotlands konstmuseum, Sundsvalls museum, Helsingborgs museum, Skövde konsthall, Grafikens Hus, Mariefred, Statens konstråd, Louisiana Museum for Moderne Kunst, Humlebæk, The British Museum, London.

Styrelseledamot i FFGK sedan 1996.

I 2000 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår *Växjögatan 34*, Fp-gravyr tryckt tillsammans med perforerad plåt 360 × 480 mm (pappersmått). Halva upplagan är tryckt av konstnären, och andra halvan av Ole Larsen, Helsingborg.

Man ser genast att huset ligger i Skåne. För det talar både formen och materialet, som tycks vara det ljusgula tegel som kallas flensburgertegel. Det är ett typhus, en egna-hemsvilla byggd på 1950-talet. Man kan föreställa sig en lång rad exakt likadana hus liggande intill varandra, vart och ett omgivet av en liten trädgård. Så är också fallet. Huset är det första i en lång rad längs en förstadsgata i Helsingborg. Det är det hus där Lea Ahmed växte upp.

Till grund för hennes grafiska blad ligger två fotografier av huset, tagna från samma vinkel vid olika tidpunkter. Bladet bildar därför en berättelse. Det första fotografiet visar byggnaden som ny, det andra hur den ser ut några årtionden senare, med buskar och uppvuxen häck. Den har fått fönsterluckor och några av fönsterkarmarna har målats om i en mörkare färg. Fönstret i ytterdörren tycks ha tagits bort. Hela huset gör således ett mera ombonat intryck än på den första bilden, där det schematiska i typvillans arkitektur går tydligare fram.

Tydligare är inte rätta ordet. I den första versionen ligger huset i ett tätare töcken än vad det gör i den andra; hur vindsfönstret ser ut är exempelvis oklart. En hemlighetsfull och avvisande stämning vilar över huset. På den andra bilden framstår det i varmare belysning. Solen skiner på buskarna och byggnadens detaljer är något lättare att urskilja. Kanske har konstnären med den första bilden velat antyda att hennes egen minnesbild från tidig barndom är mera diffus än senare intryck.

Vid första ögonkastet kan Lea Ahmeds blad se ut att vara sammansatt av två hyperrealistiska bilder, föreställande ett hus och

ingenting annat. Utgångspunkten är ju också två fotografier, överförda på plåten. Men töcknet, färgerna och perforeringens runda hål lägger ett raster över bilderna. Här ligger det konstnärliga momentet. Rastret både skiljer och förenar bilderna och sveper in dem i mystik. Mystiken skapas också av att inga människor finns på bilderna, och inte heller ser man några öppna dörrar eller fönster. Allt är slutet, tyst, inåtvänt, förborgat i sig självt.

Bladet är en berättelse om en viktig period i Lea Ahmeds liv. Men det tycks också vara en kommentar till folkhemmet – osentimental, en smula sorgsen, inte utan kärlek.

Bo Grandien

Bo Grandien är författare, professor emeritus i konstvetenskap, och f. d. ständigt sekreterare i Kungliga Akademien för de fria konsterna